

го измъкна, издигна го надъ водата! Параходътъ заскърца съ цѣлия си желѣзенъ скелетъ, изправи се почти правъ и съ жалостенъ стонъ отново падна тежко и страшно съ дъното си въ водата. Ураганътъ пакъ го подхвана, завъртѣ го на мѣсто и го запрати като треска на страна; после започна да го хвърля ту напредъ, ту назадъ. Параходътъ изеднажъ стремглаво се спущаше напредъ и зариваше носа си въ вълнитѣ; огромни маси вода го заливаха и се търкаляха по палубата. Едва що се изправилъ, ураганътъ отново го сграбчваше, въртѣше го, мачкаше го. Мачтитѣ отдавна изчезнаха, две лодки бидоха откъснати, а капитанскиятъ мостъ биде разчупенъ и отнесенъ по части.

Дали е живъ капитанътъ?

Параходътъ трещѣше, скърцаше, стентѣше, а наоколо се сипѣха мълнии и грохотътъ на небето се сливаше съ рева на океана! И въ този стихийенъ хаосъ се носѣше безпомощно израненото тѣло на кораба, а върху него, треперяйки за живота си, се борѣха съ смъртта шепа обезумѣли хора. Всѣки се бѣ зачепкалъ за нѣщо и правѣше последни усилия де се задържи, за да не го смие водата; а вълнитѣ постоянно заливаха палубата и се ширѣха победоносно върху нея отъ носа до кормилото...

Хората съ нѣкакво тѣпо вцепеняване гледаха черната тъма.

Иеднажъ при блѣсъка на мълнията изникна изъ мрака огроменъ черенъ корабъ. Той стемглаво летѣше къмъ насъ... Сблѣскването изглеждаше неизбежно. Отново ни прихлупи тъма. Съ ужасъ чакахме въ тази тъмнина страшния ударъ; още мигъ — и край на всичко!

Пакъ мълния... Край насъ се носи огроменъ платноходъ, но сжщо безъ мачти... мѣрнаха се хора... още мълния... платноходътъ се превърналъ съ дъното нагоре... остана задъ насъ и изчезна въ мрака!

Тръпки обхващатъ душата ни, — и насъ ни чака сжщото! Никой вече не управляваше парахода, хората бѣха изгубили съзнание за действителността, приближаваше краятъ... А тайфунътъ все реве, лжкатушатъ мълниитѣ, а гърмътъ не се чува отъ съскането и воя на вѣтъра!...

Почнахъ да губя съзнание. Помня, че водата ме залѣ, откъсна ме отъ скобата, за която се държахъ, понесе ме на нѣкжде, удари ме въ нѣщо.

Когато се опомнихъ, предъ менъ на колѣне стоеше Мартинъ Кузмичъ и се мъчеше да ми налѣе отъ една бутилка ромъ въ устата. Следъ минута азъ се оправихъ.